

Arrest

nr. 303 138 van 12 maart 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 februari 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt België binnen op 5 december 2023 en verzoekt op 6 december 2023 om internationale bescherming (bijlage 26).

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker op 18 november 2023 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Kroatische overheden.

1.3. Op 11 december 2023 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan Kroatië.

1.4. De Kroatische instanties stemmen op 23 december 2023 in met dit verzoek conform artikel 20.5 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.5. Op 5 januari 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Bij arrest nr. 300 571 van 24 januari 2024 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

1.7. Op 30 januari 2024 wordt verzoeker overgebracht naar Kroatië.

1.8. Op 4 februari 2024 komt verzoeker volgens zijn verklaringen België opnieuw binnen.

1.9. Op 6 februari 2024 dient verzoeker opnieuw een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.10. Op 13 februari 2024 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan Kroatië.

1.11. De Kroatische instanties stemmen op 26 februari 2024 in met dit verzoek conform artikel 20.5 van de Dublin III-Verordening.

1.12. Op 29 februari 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

(...) die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene dat aan Kroatië toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. De heer W.,E. (...), verder betrokkene genoemd, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, bood zich op 06.02.2024 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 06.02.2024 werd zijn verzoek formeel ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont dat betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft in Kroatië op 18.11.2023.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 09.02.2024. Hij verklaarde religieus gehuwd te zijn met W.,L. (...), vrouw, ongeveer 24 jaar oud, geboren te Pirakhel en verblijvend te Dago, Afghanistan. Hij verklaarde drie dochters te hebben, zijnde W.,M. (...), ongeveer vier jaar oud; W.,S. (...), ongeveer tweeënhalf jaar oud en W.,Z. (...), ongeveer anderhalf jaar oud, allen geboren en verblijvend te Dago, Afghanistan. Hij verklaarde geen familieleden te hebben die in België verblijven. Verder verklaarde hij twee neven te hebben die in Frankrijk en respectievelijk Zwitserland verblijven. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

Betrokkene is niet in het bezit van originele reis-of identiteitsdocumenten. Hij verklaarde nooit in het bezit geweest te zijn van een paspoort en stelde in zijn eerste interview bij zijn eerste verzoeken voor internationale bescherming zijn Afghaans identiteitsdocument (taskara) in het leger achtergelaten te hebben.

Betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan vijf dagen na de machtsovername verlaten heeft omwille van problemen met de Taliban. Hij verklaarde dat hij via Pakistan naar Iran gereisd is, waar hij ongeveer tien maanden verbleef en werkte in Sheraz. Hij gaf aan dat hij meermaals probeerde om te vertrekken, echter dat dit niet mogelijk was en dat hij diende te werken om geld te verdienen. Omdat hij hoorde dat Iran Afghanen repatriëert naar Afghanistan, reisde hij uiteindelijk verder naar Turkije, waar hij ongeveer een jaar in Istanboel

verbleef en werkte om geld te verdienen. Omdat hij ook daar vreesde voor repatriëring en omdat hij naar Europa wilde gaan, reisde hij vervolgens via Bulgarije naar Servië, waar hij ongeveer vier maanden in een opvangcentrum verbleef omdat hij moe was en wilde uitrusten. Hij verklaarde dat hij in Servië besloot om, op aanraden van anderen, naar België te gaan. Hij verklaarde dat hij vervolgens verder gereisd is naar Bosnië, waar hij ongeveer een maand in een opvangcentrum verbleef. Daarna reisde hij verder naar Kroatië, waar hij ongeveer vijf dagen verbleef, waarvan 24 uur in een gevangenis en de rest in een centrum. Daarna reisde hij verder naar Slovenië, waar hij ongeveer twee dagen verbleef in een opvangcentrum. Hij verklaarde dat hij vervolgens via Italië (+/- drie dagen op straat in Trieste), Zwitserland (transit) en Frankrijk (+/- vijf dagen in Parijs) naar België gereisd is, waar hij op 05.12.2023 aankwam. Naar aanleiding van zijn verzoek voor internationale bescherming in België op 06.12.2023 werd zijn verzoek afgewezen bij beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten op 5.01.2024. Ook werd er een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat genomen. Op 30.01.2024 werd betrokkene verwijderd van het Belgisch grondgebied. Betrokkene kwam echter terug naar België via Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk. Hij vroeg opnieuw internationale bescherming aan in België op 6.02.2024.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat hij in Servië van andere mensen gehoord heeft dat hij naar België moest gaan omdat het een goed land is. Ze zeiden dat het gedrag van andere Belgen tegenover vluchtelingen zeer goed was. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er gedurende 24 uur aangehouden werd. Hij verklaarde dat hij er op een vuile plaats gezet werd en dat hij een medische behandeling vroeg, maar dat niemand hem geholpen heeft.

Op 13.02.2024 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties. Zij stemden op 26.02.2024 in met dit verzoek conform artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Betrokkene dient overgedragen te worden via de luchthaven van Franjo Tuđman in Zagreb.

Uit de verklaringen van betrokkene dat hij na overdracht aan Kroatië terug zal keren naar België blijkt dat betrokkene niet de intentie heeft om mee te werken in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil doen zou bovendien neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen. Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Kroatië. Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent

wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Kroatische instanties stemden op 26.02.2024 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich hierbij niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat, in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is, er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. Betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Kroatië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Kroatische instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Kroatië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pp. 13-14, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', p. 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', p. 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen - werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', p. 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat er geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE).

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Aan het akkoord dd. 26.02.2024 is een bericht van de Kroatische instanties gevoegd. Daarin geven ze garanties betreffende toegang tot de procedure en opvang. Ze bevestigen dat de betrokkene na overdracht toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ('Concerning the person mentioned above, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when he returns to Croatia according to the Dublin Regulation'). Verder zal de betrokkene worden voorzien van adequate opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand en een specifieke aanpak op maat van de noden van de betrokken verzoeker ('In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant').

Betrokkene verklaarde dat hij in Kroatië gedwongen werd om zijn vingerafdrukken te geven, wat hij niet wilde doen. Hij stelde dat hij tegengehouden werd toen hij illegaal het land binnenkwam. Hij gaf aan dat hij er maar 24 uur gebleven is en dat er geen tolk aanwezig was. Hij verklaarde dat hij er geen verzoek om internationale bescherming ingediend heeft. Vooreerst wensen we er op te wijzen dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij in Kroatië geen asielaanvraag indiende, merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor dit land opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

We wensen verder op te merken dat we er van kunnen uitgaan dat Kroatië de waarborgen voor verzoekers respecteert zoals voorzien in artikel 12, van de richtlijn 2013/32/EU en dan meer specifiek §1 a: "zij moeten in een taal die zij begrijpen of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij deze begrijpen, worden ingelicht over de te volgen procedure en over hun rechten en verplichtingen tijdens de procedure, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien zij hun verplichtingen niet nakomen of niet met de autoriteiten samenwerken. Zij moeten worden ingelicht over de termijnen, over de middelen waarover zij beschikken om te voldoen aan hun verplichting tot het indienen van de elementen zoals bedoeld in artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU en over de gevolgen van een expliciete of impliciete intrekking van het verzoek. Die informatie moet tijdig genoeg worden verstrekt om verzoekers in staat te stellen de in deze richtlijn gewaarborgde rechten uit te oefenen en de in de artikel 13 omschreven verplichtingen na te komen".

Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat hij in Servië van andere mensen gehoord heeft dat hij naar België moest gaan omdat dat een goed land is. Hij stelde dat zij zeiden dat het gedrag van Belgen tegenover vluchtelingen zeer goed is. We dienen hier echter te benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

In dit kader wensen we eveneens te benadrukken dat Kroatië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Kroatië, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Kroatië niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze bepaling aldus ongegrond.

Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er gedurende 24 uur aangehouden werd en er op een vuile plaats gezet werd. Hij verklaarde verder dat hij om een medische behandeling vroeg, echter dat niemand hem geholpen heeft. We dienen echter op te merken dat we in deze enkel beschikken over de mondelinge verklaringen van de betrokkene en dat hij de omstandigheden niet verder staafde. Verder wensen we er op te wijzen dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus behandeld werd door de Kroatische instanties, klacht kon ingediend worden bij de bevoegde Kroatische instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen in het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Een recente bron is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2022 update", laatste update op 26.06.2023, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verder AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Applicants who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia", p. 53). Er wordt vermeldt dat verzoekers die hun verzoek impliciet introkken hun initieel verzoek kunnen hervatten wanneer ze terug in Kroatië zijn. Verzoekers die hun verzoek expliciet introkken zullen een navolgend verzoek moeten indienen (AIDA, p. 53).

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (AIDA-rapport, pp. 87-88). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Deze twee centra hebben een totale capaciteit van 740 plaatsen (AIDA, p. 86). Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd. Er worden in de centra drie maaltijden per dag voorzien en zwangere vrouwen, nieuwe moeders en kleine kinderen krijgen nog een extra snack (AIDA, p. 88).

Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Deze praktijk bleef in 2022 een van de voornaamste problemen binnen het Kroatische asielsysteem (AIDA, pp. 25-27). We wensen in dit verband te benadrukken dat het rapport vermeldt dat in Kroatië een onafhankelijk orgaan opgericht werd in de zomer van 2021 om de situatie aan de grens te controleren (AIDA, p. 33). De activiteiten van dit orgaan omvatten 20 aangekondigde en onaangekondigde bezoeken aan o.a. politiebureaus en de grensovergangen met Bosnië-Herzegovina, Montenegro en Servië, evenals aan opvangcentra voor verzoekers om internationale bescherming, om de behandeling van illegale migranten en verzoekers om internationale bescherming door de politie te monitoren. We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te verijdelen soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies. We willen in dit verband echter benadrukken dat de situatie van de betrokkene geheel anders is dan die van verzoekers aan de grens die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggrijping. De betrokkene zal namelijk worden overgedragen aan Kroatië als een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

In het Amnesty International Rapport 'Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route' van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt wel degelijk melding gemaakt van pushbacks en mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië maar het betreft hier niet de personen die via de Dublin verordening worden getransfereerd, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de asielprocedure werd verleend, het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontzegd. Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gerichte anonieme brief over de mistoestanden in het kader van haar bevoegdheid om in laatste instantie bij toepassing van artikel 19 van de ombudsman wetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties (toegevoegd aan het administratief dossier). Ook uit deze publicatie leren we dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen van personen die nog geen toegang kregen tot de procedure voor een verzoek tot internationale bescherming, het akkoord tot terugname van Kroatië impliceert dat betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure indien hij dat zelf wenst. Er is in hoofd van betrokkene geen risico op persoonlijke blootstelling aan mishandeling door de politie op de grens met Bosnië en indien betrokkene wel het slachtoffer zou worden van mishandeling kan betrokkene binnen Kroatië met zijn klacht terecht bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO's zoals o.m. Amnesty International die zich van de mistoestanden bewust zijn en, zo blijkt uit het boven vernoemd rapport, ook binnen de opvangstructuren voor asielzoekers actief zijn.

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene af en toe met hoofdpijn te kampen omdat hij gewond raakte door een bom. Tot op heden bracht de betrokkene echter geen attesten of andere elementen

aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen (AIDA, p. 94). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Kroatische autoriteiten ⁽⁴⁾."

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, *“houdend het beginsel van redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen, zorgvuldigheidsbeginsel”*, van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3.2, 17 en 18 van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Verzoeker meent ook dat er sprake is van machtsafwending en machtsoverschrijding.

Na een theoretisch betoog licht verzoeker zijn eerste middel toe als volgt:

*“□ Eerste onderdeel: schending van het artikel 17 van Dublin-Verordening en van de motiveringsplicht
In de bestreden beslissing, verwijst de verwerende partij naar het feit dat de eiser verklaarde:*

Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er gedurende 24 uur aangehouden werd en er op een vuile plaats gezet werd. Hij verklaarde verder dat hij om een medische behandeling vroeg, echter dat niemand hem geholpen heeft. We dienen echter op te merken dat we in deze enkel beschikken over de mondelinge verklaringen van de betrokkene en dat hij de omstandigheden niet verder staafde. Verder wensen we er op te wijzen dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus behandeld werd door de Kroatische instanties, klacht kon ingediend worden bij de bevoegde Kroatische instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen in het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Bestreden beslissing wordt gelijkaardig gemotiveerd als de beslissing van 5 januari 2024. Er werden geen nieuwe elementen, die betrekking hebben op de persoonlijke situatie van de eiser, gevoegd.

Door één email van zijn raadvrouw dd. 5 januari 2024, heeft de eiser objectieve en recente informatie overgemaakt, over de situatie in Kroatië en over wat hij persoonlijk heeft meegemaakt (stuk 3). Dit element wordt niet in de beslissing vermeld en het blijkt niet dat de verwerende partij ervan rekening heeft gehouden, terwijl dit tijdig werd overgemaakt.

Bovendien, is het opmerkelijk dat de beslissing enkel en alleen gegrond is op de verklaringen van de eiser op het moment van zijn eerste interview, op 8 december 2023. Het blijkt niet dat de eiser kreeg de opportuniteit om zijn situatie, na zijn terugdrijving op 30 januari 2024, uiteen te zetten en dat zijn verklaringen in overweging werden genomen.

De eiser heeft nochtans besloten om naar België (opnieuw) terug te keren omdat na zijn overdracht naar Kroatië, heeft hij kunnen vaststellen dat hij daar geen effectieve toegang tot asielprocedure, opvangsmogelijkheden en medische zorgen heeft kunnen krijgen. Daarover

De eiser kreeg tijdens het korte interview bij de DVZ onvoldoende de kans om de problemen die hij in Kroatië ondervond uiteen te zetten.

De bestreden beslissing bevat hierover geen enkele toelichting en houdt geen rekening met de specifieke context van verzoeker, maar lijkt zijn verzoek te onderzoeken alsof zijn verwijdering nooit heeft plaatsgevonden.

Voor het overige verwijst de raadvrouw van verzoekster naar de reeds ontwikkelde argumenten tegen het besluit van 5 januari 2024, die nog steeds geldig zijn en worden versterkt door meer recente informatiebronnen (zie infra).

Verzoekende partij stelt vast dat de problemen waarmee de eiser in Kroatië geconfronteerd werd, niet ernstig werden geanalyseerd. Talrijke recente verslagen en rapporten bevestigen nochtans de systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers in Kroatië.

De verwerende partij gaat bovendien echter geheel voorbij aan de realiteit voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië. Het is immers niet zo eenvoudig als de verweerder doet uitschijnen om bewijselementen (welke?) te kunnen bekomen van deze tekortkomingen. Verzoeker sprak de taal niet, legde uit geen bijstand te hebben gekregen van een tolk en is medisch kwetsbaar. De verklaringen van de verzoeker komen helaas volledig overeen met de beschikbare informatie (zie infra).

Echter wees de raadvrouw van verzoeker de verwerende partij op een videoreportage die de schrijnende, mensonterende en gewelddadige omstandigheden aan de Kroatische grenzen aan het licht brengt. In deze beelden kan men duidelijk zien, zonder enige twijfel of ruimte voor interpretatie, hoe migranten in elkaar

geslagen worden. Verzoeker vraagt zich dan ook af welke "objectieve bewijsstukken" de verweerder dan wél zou accepteren? Haar inziens, is beeldmateriaal immers het beste bewijs, aangezien de Kroatische politie uiteraard geen attest zal opstellen waarin zij bevestigen dat zij migranten op onmenselijke wijze behandelen. Verzoekende partij wenst bovendien verwijzen naar objectieve informatie over de situatie in Kroatië die aanwijzen dat er mishandelingen zijn van asielzoekers.

Volgens het verslag AIDA - Kroatië (bijgewerkt tot juni 2023, p. 26 e.v.) veroordelen vele mensenrechtenactoren en -organisaties het politiegeweld tegen migranten aan de Kroatische grens.

Volgens AYS en BVMN werden in 2021 meer dan 2.800 mensen het slachtoffer van illegale uitzettingen en politiegeweld, waaronder kwetsbare mensen, vrouwen, begeleide en niet-begeleide kinderen.

Het Europees Comité ter voorkoming van foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (CPT) heeft in december 2021 een verslag gepubliceerd over zijn bezoek aan Kroatië in augustus 2020. In dit verslag, dat ook is opgenomen in het AIDA-verslag (pp. 27-31), rapporteert het CPT over politiegeweld en mishandeling van migranten door Kroatische politieagenten.

Het CPT wijst erop dat "les mauvais traitements allégués consistaient en des gifles, des coups de pied, des coups de matraque ou des coups assénés avec d'autres objets contondants (par exemple, des crosses ou des canons d'armes à feu, des bâtons ou des branches d'arbre). Ils avaient été infligés intentionnellement soit au moment de l'« interception » et de la privation de liberté de fait à l'intérieur du territoire croate (à savoir de quelques kilomètres à une cinquantaine de kilomètres ou plus de la frontière), soit au moment de leur renvoi au-delà de la frontière en Bosnie-Herzégovine.

Dans un grand nombre de cas, les personnes interrogées présentaient des lésions corporelles récentes que les deux médecins légistes de la délégation ont estimé compatibles avec leurs allégations, selon lesquelles elles avaient été maltraitées par des policiers croates (par exemple, il est fait référence à des hématomes caractéristiques dans le dos suivant deux lignes parallèles entre elles, totalement compatibles avec des coups de matraque ou de bâton »

Het rapport vervolgt met getuigenissen van migranten die onmenselijk en vernederend zijn behandeld door Kroatische politieagenten: " Certains ont été contraints de marcher pieds nus à travers la forêt jusqu'à la frontière et jetés dans la rivière Korana qui sépare la Croatie de la Bosnie-Herzégovine, alors que leurs mains étaient toujours entravées par des menottes en plastique. D'autres ont également affirmé avoir été renvoyés en Bosnie-Herzégovine en sous-vêtements et, dans certains cas, entièrement nus. Un certain nombre de personnes ont également déclaré qu'après avoir été arrêtées, et alors qu'elles gisaient au sol, certains policiers croates avaient tiré et déchargé leur arme à côté d'elles ".

Na de publicatie van dit rapport verklaarde Amnesty International dat " les faits de violence et les abus répertoriés dans ce rapport relèvent de pratiques systématiques et délibérées conçues pour punir les personnes qui essaient de franchir la frontière. Ils peuvent s'apparenter à des actes de torture et d'autres traitements cruels, inhumains ou dégradants de la part des autorités croates ".

In 2019 bevestigde de Kroatische president zelf op de Zwitserse televisie dat grenspolitie geweld gebruikt en dat " est évident qu'il y a un peu de violence lorsque des personnes sont expulsées »

In februari 2021 meldde de Deense Vluchtelingenraad dat twee vrouwen seksueel waren misbruikt, gedwongen zich uit te kleden en bedreigd met verkrachting door Kroatische politieagenten. Hoewel het Ministerie van Binnenlandse Zaken de beschuldigingen ontkende, verklaarde de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa dat "deze herhaalde beschuldigingen een diepgewortelde praktijk van collectieve uitzettingen en slechte behandeling van migranten aan het licht brengen".

In september 2022, riep de Zwitserse Organisatie voor Vluchtelingen hulp (OSAR) Zwitserland op de overdrachten naar Kroatië en Bulgarije stop te zetten. De organisatie uitte namelijk haar bezorgdheid over het systematische gebruik van geweld tegen migranten, dat door de autoriteiten wordt getolereerd.

a) Pushbacks

VRT maakte een podcast- en videoreportage die de schrijnende, mensonterende en gewelddadige omstandigheden aan de Kroatische grenzen aan het licht brengt. Samenvattend stellen de VRT-journalisten Mieke Strynckx, Bjorn Van Keer en Majd Khalifeh:

"Kroatië pakt systematisch migranten en vluchtelingen op die de landsgrenzen zijn overgestoken en zet hen terug de grens over. Dat gebeurt zonder dat ze de kans krijgen om asiel aan te vragen, en dat is in strijd met het internationaal recht. Vaak gaat dat bovendien gepaard met flink wat geweld."

De VRT-reportage maakt duidelijk, aan de hand van talrijke getuigenissen van migranten en ngopersoneel, dat Kroatië zich inderdaad schuldig maakt aan illegale push-backs. Migrant die gevonden worden op het Kroatische grondgebied, worden stevast teruggebracht naar Bosnië Herzegovina, zelfs indien zij duidelijk maken een verzoek voor internationale bescherming te willen indienen.

"We mogen mee met de teams van de Danish Refugee Council naar het grensgebied. In het dorp Velika Kladusa, pal op de grens, vinden we op een heuvel in het bos een kampje met 40 mannen uit Bangladesh. Ze hebben zelf tenten gebouwd met plastic zeilen en takken uit het bos. Ze koken op vuurtjes die ze aansteken met piepschuim.

Elk van de mannen heeft al talloze keren proberen over te steken. Telkens pakt de Kroatische politie hen op, neemt al hun bezittingen af, en zet hen weer de grens over. De laatste keer werden ze vastgehouden, vertellen ze, ze moesten op de grond liggen en zwijgen, als ze een klap kregen werden ze hard op het hoofd gestampt en geslagen.

Eén man toont foto's: zijn rug is bont en blauw geslagen, zijn oor bloedt. Nog een andere heeft een gekloven lip en een hondenbeet in zijn schouder.

(...)

Hij vroeg asiel aan, zei dat hij een vluchteling was en geen migrant, maar toen vroeg de politie bewijzen. "Jullie hebben mijn originele documenten al een vorige keer afgepakt", zei Mohammed. "Hoe moet ik dan bewijzen wie ik ben?" Hij vroeg een advocaat, maar werd in de plaats daarvan de grens overgezet naar Bosnië.

(...)

We ontmoeten ook Mina, een jonge Afghaanse vrouw van 19. Samen met haar man is ze net teruggedreven door de Kroatische politie, ook zij zijn alles kwijt. Vier maanden geleden hadden ze een erg traumatische ervaring. Ze was toen 15 weken zwanger. Ze werd zo hard geslagen door Kroatische agenten, zegt ze, dat ze bloed en vocht begon te verliezen. Uiteindelijk raakte ze de baby kwijt, vertelt ze."

Hoewel de journalisten zich voornamelijk baseren op getuigenissen, dient te worden vastgesteld dat hun verhalen opvallend gelijklopend zijn:

"Of wat de migranten vertellen tot in alle details klopt, kunnen we onmogelijk verifiëren. Maar de verhalen zijn opvallend gelijklopend, en wijd verspreid. Iedereen die we tegenkomen heeft wel al eens iets dergelijks meegemaakt."

Volgens de directeur van Danish Refugee Council in Bosnië:

"Nicola Bay is directeur Bosnië bij de hulporganisatie Danish Refugee Council. Zijn teams verzamelden dit jaar al zeker 1.200 getuigenissen over illegale pushbacks. Vorige zomer - toevallig of niet in volle coronacrisis, toen de wereld met de pandemie bezig was - waren het er zelfs nog een pak meer, tot 1.500 of zelfs 2.000 per maand."

Zowel de Kroatische als de Europese ombudsdienst trokken reeds aan de alarmbel:

"Ook de Kroatische ombudsdienst sloeg al alarm, en vraagt een ernstig onderzoek van de Kroatische regering. In het rapport van de ombudsvrouw staat een brief afgedrukt van een politiemann die vertelt hoe hij door zijn oversten verplicht wordt migranten terug te drijven, hij getuigt ook dat daar vaak geweld bij komt kijken.

Ook de Europese ombudsdienst onderzoekt de zaak. Verschillende mensenrechtenorganisaties, onder wie de VN, hebben de pushbacks en het geweld al herhaaldelijk veroordeeld.

Intussen loopt er ook een zaak voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg

InfoMigrants verzamelde gelijkaardige getuigenissen, en kaart het geweld en de pesterijen van de Kroatische politie aan:

"Pushbacks practices persisted throughout 2021 as reported by many organisations such as the Danish Refugee Council (DRC), the Border Violence Monitoring Network (BVMN), Are You Serious? (AYS), the Centre for Peace Studies (CPS) and Welcome! Initiative'.

According to the Danish Refugee Council (DRC), 9,114 persons have been pushed back from Croatia to Bosnia and Herzegovina (BiH) in 2021, including vulnerable categories (UASC, families with children, women) out of which a significant number of individuals were subject to chain refoulement. According to DRC citizens of following countries were pushed- back: Pakistan (3613), Afghanistan (3418), Bangladesh (726), Iraq (160), Morocco (151), Eritrea (102), India (87), Turkey (83), Egypt (68), Nepal (66) and others (640). UNHCR data further indicates that 928 persons were pushed back from Croatia to Serbia."

ECRE kaart deze zorgwekkende praktijk uitgebreid aan in het landenrapport van 2020:

"The section below provides an overview of reports and sources of border practices carried out by national authorities in 2020 based on information provided by testimonies, NGOs, human rights bodies, UN bodies, media and other relevant actors in the asylum field. They confirm that over 18,400 persons have been refused access to the territory, while some of them were also denied access to the asylum procedure, including vulnerable groups such as children. This refers to 16,425 push backs from Croatia to Bosnia and Herzegovina (BiH) according to DRC, and 1,975 push backs from Croatia to Serbia according to UNHCR Serbia. These incidents also raise serious concerns over the level of violence and the use of force by national law enforcement authorities."

Dit wordt ook bevestigd in het recent verslag van juni 2023 voor het jaar 2022:

"Pushback practices persisted throughout 2022, as reported by many organisations such as the Danish Refugee Council (DRC), PRAB initiative, the Border Violence Monitoring Network (BVMN), Save the Children, Are You Serious? (AYS), the Centre for Peace Studies (CPS) and Welcome! Initiative'.

According to the Danish Refugee Council (DRC), 3,461 persons were pushed back from Croatia to Bosnia and Herzegovina (BiH) in 2022,48 compared to 9,114 in 2021.49 UNHCR data further indicates that 289 persons were pushed back from Croatia to Serbia in 2022,50 compared to 928 in 2021.51 In 2022, Save the Children and the Centre for Interdisciplinary Studies at the University of Sarajevo published a report analysing52 the level and types of violence that children experience while attempting to reach Western Europe via the Balkans route. Based on the interviews realised with migrant children, most of the interviewees reported having tried to cross the border from Bosnia and Herzegovina to Croatia more than three times, with the largest number of attempts recorded being nine.

[...]

Are You Syrious (AYS), as a part of the Border Violence Monitoring Network (BVMN), reported that BVMN collects data on pushbacks. According to their data in 2022, BVMN collected 123 testimonies of expelled groups, which included at least 1,100 victims. The majority of persons (93.5%) were expelled from Croatia to Bosnia and Herzegovina. Among the interviewed groups who experienced pushback, at least 53 groups (43.1%) included minors, and at least 73 groups (59.35%) declared having tried to request asylum. The most common forms of violence recorded were: beating, theft and destruction of personal belongings (money, mobile phones and portable batteries). AYS also reported that according to BVMN data, violent acts were observed against all groups of people, including towards pregnant women, children, unaccompanied children and elderly persons" (pp. 26-27).

Dit praktijk is bijgevolg nog steeds actueel in 2022, en blijft bijzonder problematisch:

"Reports of push backs and violent police practices at the border were documented in 2022. According to the Danish Refugee Council (DRC), 3,461 persons were pushed back from Croatia to Bosnia and Herzegovina (BiH) in 2022,⁴ while UNHCR data further indicates that 289 persons were pushed back from Croatia to Serbia in 2022.⁵ The Ombudsperson for Children reported that at least 120 children were pushed back in 2022 according to data provided by the Border Violence Monitoring Network's. The actual number is however likely higher"

Amnesty International rapporteert eveneens dat verzoekers om internationale bescherming de toegang tot de asielprocedure ontzegd wordt:

"Many asylum-seekers entering the country irregularly continued to be denied access to asylum. Aid organizations documented over 15,000 cases of pushbacks and collective expulsions, frequently accompanied by violence and abuse. In May, in one of the most serious incidents, 16 migrants reported being handcuffed and restrained, tied to a tree, and then severely beaten and tortured by police in black uniforms and balaclavas. Several men suffered serious injuries and trauma. The UN refugee agency, UNHCR, and the Special Rapporteurs on the human rights of migrants and on torture urged Croatia to immediately investigate the reports, while the European Commission announced a monitoring mission to look into Croatia's border activities. In August, the Council of Europe's Committee for the Prevention of Torture conducted a rapid reaction visit to Croatia to examine the treatment of migrants and asylum-seekers by the Croatian police. The report was not published by the end of the year."

Het probleem is ook op heden nog aan de orde:

"What we fear the most is another escalation of pushbacks. A lot will depend on EU migration policies, which are not going in the right direction, and we see proposals to legalise internal pushbacks," Sara Kekuš of the Centre for Peace Studies (CMS) told N1 television on Sunday.

She said the "intensity of violence at the Croatian border has decreased, but we still see illegal deportations," adding that 2,600 cases of illegal deportation were recorded in the first eight months of 2022.

"Unfortunately, we see that the concrete practices at the border have not changed," Kekuš said, but added that this was not "unique to Croatia."

In separate comments, Prime Minister Andrej Plenković said in an interview for the German magazine Focus, carried on the government's website, that there would be no violent pushbacks against migrants.

"We train our police in accordance with national and European legislation, and we have looked into all incidents that were not in line with that."

He said Croatia has 6,000 police officials deployed along its 1,300-km border with Bosnia, Serbia, and Montenegro.

Western media reports published in the autumn of 2021 alleged that Croatia's border police and men in balaclavas had subjected asylum seekers and migrants to mistreatment, including beating, detention, and confiscation of property."

Hoewel de Kroatische autoriteiten halsstarrig ontkennen dat er sprake is van een systematisch probleem, blijkt het tegendeel uit de beschikbare informatie:

"Migrants are being arbitrarily detained and tortured and then forced back across Europe's borders -- these are allegations contained in a new report from the Dutch investigative journalism network Lighthouse Reports.

The network has collaborated with several big European media houses and broadcasters, including France's Le Monde newspaper, Germany's news magazine Der Spiegel, German state broadcaster ARD, Swiss Radio and Television SRF, Sky News, and Radio Free Europe, and published their report on December 8.

European governments have repeatedly denied allegations of forcing migrants back across their borders, its border, yet a series of exposés from Lighthouse and their partners purport to show that illegal pushbacks at Europe's borders have and are "continuing regardless" to take place.

(...)

"The full extent of the human cost and the damage to the rule of law that this campaign inflicts is still being uncovered," states a press release from Lighthouse Reports. However, they claim to have already gathered "hundreds of witnesses [who] have testified to the existence of 'black sites' --clandestine detention centers -- where refugees and migrants are denied the right to seek asylum and held prior to being forced back."

The allegations center around the actions of security forces in Bulgaria, Hungary and Croatia. Here, Lighthouse Reports says that authorities there are "using secret facilities to systematically detain people

seeking refuge before illegally deporting them, in what has been denounced as a clear violation of international law."

The report depicts a photo where migrants appear to be held in a kind of "derelict cage-like structure in Bulgaria, sometimes for days at a time." Other migrants are allegedly held for "hours in overcrowded and dangerously hot vans in Croatia, and still others "held in containers and at an isolated petrol station in Hungary."

(...)

Although the EU has frequently expressed concern over the allegations of illegal treatment of people crossing borders to claim asylum, "this has not stopped it from providing money to the border authorities responsible," according to Lighthouse. "Bulgaria has received €320 million in recent years, Croatia €163 million and Hungary €144 million."

<https://www.euractiv.com/section/politics/news/anti-migrant-violence-still-seen-at-croatias-borders-says-ngo/>.

Lighthouse investigators say they followed the EU money trail and claim they can "link EU funding directly to the secret detention and pushbacks we have documented." According to them, the Bulgarian border force renovated the police station at Sredets with €170,000 of EU funds in 2017."

Het Europees Comité tegen Foltering, ten slotte, rapporteerde eveneens dat het op systematische wijze mensenrechtenschending kon vaststellen, en dat het comité ook na de monitoring-periode geloofwaardige, gelijkaardige klachten bleef ontvangen:

"[...] The allegations of severe physical ill-treatment and other abuses inflicted by police officers on intercepted migrants in the remit of the "Koridor" operation must be addressed immediately. The delegation's forensic medical findings include, in many instances, injuries indisputably compatible with police ill-treatment, such as characteristic "tram-line" hematomas to the back of the body, which could only have been sustained as a result of the infliction of truncheon/stick blows. Further, other aspects of the treatment of migrants such as their transportation in cramped and unsafe conditions, ignoring their asylum requests and denying them access to the fundamental safeguards to which they are legally entitled, are practices that have no place in a State that respects its human rights commitments and abides by the rule of law.

63. To these concerns must be added the fact that, in the period since the visit, the CPT has continued to receive credible allegations of severe ill-treatment of exactly the same nature as that established by its delegation during the visit. By way of example, on 16 October 2020, the Committee received very detailed allegations, supported by new photographic material, concerning the recent ill-treatment by Croatian police officers of a number of migrants who credibly claim to have been subjected, inter alia, to multiple baton blows. They also stated that they had been subject to verbal abuse and degrading treatment such as being forced to walk across the border into BiH in only their underwear. The delegation's forensic medical experts have provided the CPT with their expert analysis of some of that new photographic material and have concluded that, just as had been found during the visit, the injuries shown are compatible with the police ill-treatment alleged. That such practices should persist several months after the CPT's delegation shared its own findings with the Croatian authorities at the highest political levels is simply unconscionable.

64. The CPT's report also shows clearly that there are no effective accountability mechanisms in place to identify the perpetrators of alleged acts of ill-treatment. Further, there is still no independent police complaints body to undertake effective investigations into cases of alleged ill-treatment by law enforcement officials and tolerance of ill-treatment by senior officers. Further, the report highlights profound deficiencies in the thoroughness and independence of those investigations which have been carried out.

It is also evident that there is currently no effective monitoring mechanism capable of examining push-back operations, as the work of the NPM has been hindered and there is not, and never has been, any "independent border monitoring mechanism".

Een zeer recent artikel van Le Soir bevestigt evenals de omvang van deze mishandelingen en het feit dat deze behandelingen en bewust karakter hebben:

"Pour la directrice de l'ONG, qui a aussi recensé des cas d'abus sexuels sur des femmes, mais également sur des hommes, ces violences ne se font pas sans l'aval du gouvernement croate : « Les autorités parlent de cas isolés, mais notre travail et celui d'autres ONG prouvent le contraire. Par ailleurs, plusieurs policiers ont témoigné anonymement, révélant que l'ordre de repousser les migrants, coûte que coûte, venait de très haut. » En 2022 et 2023, la Croatie a été condamnée par la Cour européenne des droits de l'homme (CEDH) pour deux cas de violences à ces frontières entraînant notamment la mort de quatre personnes, dont celle d'une petite fille de six ans. Contacté pour commenter ces violences à sa frontière, le ministère croate de l'Intérieur n'a pas donné suite » (eigen onderlingen, stuk 8).

De verklaringen van de verzoeker komen aldus volledig overeen met de beschikbare informatie. Hij werd in Kroatië op verschrikkelijke wijze mishandeld.

Bestreden beslissing beweert dat de situatie van de eiser niet vergelijkbaar is, gezien hij zal terugkeren na een Dublin-overdracht. Dit betekent niet dat er geen spraak is van push back.

In een arrest van 13 april 2022 heeft de Raad van State van Nederland een besluit tot terugkeer naar Kroatië nietig verklaard omdat er ernstige aanwijzingen waren dat onderdanen die door Kroatië uit andere lidstaten

waren overgenomen en die zich op een bepaalde afstand van de grens op het grondgebied bevonden, ook aan terugkeerprocedures waren onderworpen.

Dat de Raad van State heeft geconcludeerd dat de uitzettingen in Kroatië een fundamentele systeemfout vormen die de bijzonder hoge drempel van ernst bereikt:

"Gelet op de door de vreemdeling ingeroepen rapporten over de pushbacks in Kroatië, zoals beschreven onder 3.1. en volgende van deze uitspraak, moet worden geoordeeld dat de pushbacks in Kroatië een fundamentele systeemfout zijn in de asielprocedure van dat land, die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt. Uit die rapporten blijkt namelijk dat de pushbacks in Kroatië niet incidenteel, maar al geruime tijd en op grote schaal plaatsvinden".

De Nederlandse Raad van State gaat verder en stelt dat uit de algemene informatie - die door de staatssecretaris niet is bestreden - blijkt dat refoulementen niet alleen aan de grens plaatsvinden, zoals verweerder stelt, maar ook binnen Kroatië:

"Uit de brief van VWN, 'Kroatië - Dublinterugkeerders en statushouders', van 16 maart 2021 volgt verder dat pushbacks niet alleen aan de grenzen plaatsvinden, maar ook plaatsvinden bij vreemdelingen die zich in het grensgebied of verder op het grondgebied van Kroatië bevinden. Deze informatie heeft de staatssecretaris niet bestreden".

De Nederlandse RvS was in de zaak van mening dat de kwestie van refoulement niet relevant is voor personen die in het kader van Dublin worden teruggestuurd, aangezien zij naar Kroatië worden teruggestuurd op basis van een overnameovereenkomst. De Raad van State op dit punt de staatssecretaris niet heeft gevolgd. De Raad van State heeft aangevoerd dat er niet langer van kan worden uitgegaan dat Kroatië zijn internationale verplichtingen zal nakomen, aangezien er ook refoulement plaatsvinden voor buitenlanders die door Kroatië uit andere EU-lidstaten worden overgenomen:

"[...] Er zijn wel concrete aanknopingspunten dat de staatssecretaris niet meer van het vermoeden kan uitgaan dat Kroatië ten aanzien van de vreemdeling aan zijn internationale verplichtingen zal voldoen. De informatie onder 6.3. van deze uitspraak bevat namelijk serieuze aanknopingspunten dat pushbacks ook plaatsvinden bij vreemdelingen die - al dan niet na eerdere intrekking van hun asielverzoek in Kroatië - door Kroatië opnieuw zijn toegelaten vanuit andere EU-lidstaten en bij vreemdelingen die zich op afstand van de grens op het grondgebied van Kroatië bevind".

Hij gaat verder:

"Gelet hierop en omdat overgedragen Dublinclaimanten zich in de regel als asielzoekers vrij op het grondgebied van Kroatië kunnen bewegen (zie artikel 7, eerste lid, van de Opvangrichtlijn), had de staatssecretaris nader onderzoek moeten doen naar het risico voor overgedragen Dublinclaimanten om door Kroatië te worden uitgezet zonder behandeling dan wel tijdens de behandeling van hun asielverzoek. Gegeven de aard, de omvang en de duur van de in deze zaak spelende fundamentele systeemfout, die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt, kan het ontbreken van informatie over de situatie van Dublinclaimanten na overdracht aan Kroatië niet voor risico van de vreemdeling komen".

Dat de Nederlandse Raad van State van mening is dat er een grondiger onderzoek had moeten plaatsvinden naar het problematische gebruik van pushbacks.

Een Duitse rechtbank kwam tot dezelfde conclusie in een beslissing van 25 februari 2022, waarin zij oordeelde dat er ernstige aanwijzingen waren dat een aanvrager van internationale bescherming het risico liep dat zijn recht op asiel niet zou worden geëerbiedigd;

Dat de Duitse administratieve rechtbank (Verwaltungsgericht) te Braunschweig in een uitspraak van 25 februari 2022 eveneens heeft vastgesteld dat het Kroatische asielsysteem systeemgebreken vertoont op het gebied van refoulement en dat van de Kroatische autoriteiten individuele garanties moeten worden verkregen om ervoor te zorgen dat personen die naar Dublin worden teruggestuurd niet worden onderworpen aan indirecte refoulement:

"31. Für solche systemischen Schwachstellen im kroatischen Asylsystem spricht, dass es an der kroatischen EU-Außengrenze seit Langem und in erheblichem Umfang zu gewaltsamen "Push-backs", dem Abdrängen von Asylbewerbern nach Serbien oder Bosnien-Herzegowina, kommt. Ook Kettenabschiebungen nach Bosnien-Herzegowina von Österreich, Italien oder Slowenien aus sind hinreichend belegt. Jedenfalls ohne individuelle Zusicherung von Seiten der kroatischen Behörden ist nicht sichergestellt, dass im Wege des Dublin-Verfahrens an Kroatien rücküberstellte Antragsteller nicht ebenfalls Opfer gewaltsamer Kettenabschiebungen nach Bosnien-Herzegowina werden und ihr Recht auf Asylantragstellung dadurch vereitelt werden wird."

--

"Deze systemische zwakheden van het Kroatische asielstelsel worden benadrukt door het feit dat er aan de buitengrens van Kroatië met de EU al lange tijd een patroon van gewelddadige uitzetting van asielzoekers naar Servië of Bosnië en Herzegovina bestaat. Kettingdeportaties naar Bosnië en Herzegovina vanuit Oostenrijk, Italië of Slovenië zijn ook goed gedocumenteerd. In elk geval is er zonder individuele garanties van de Kroatische autoriteiten geen garantie dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-procedure naar Kroatië worden teruggestuurd, niet ook het slachtoffer worden van gedwongen kettinguitzettingen naar Bosnië-Herzegovina en dat hun recht om asiel aan te vragen daardoor niet wordt uitgeoefend" (vrije vertaling uit het Duits).

Voorts heeft het Verwaltungsgericht verklaard dat er geen aanwijzingen zijn dat Dublinterugkeerders gunstiger worden behandeld dan andere aanvragers van internationale bescherming - anders dan verweerster in de bestreden beschikking beweert:

"45. Es kann entgegen der bisherigen Annahme vieler Verwaltungsgerichte (...) nicht davon ausgegangen werden, dass die dargestellten massiven Menschenrechtsverletzungen Dublin-Rückkehrer nicht betreffen. Denn zu den zahllosen dokumentierten gewaltsamen und entwürdigenden Übergriffen und der Verweigerung des Rechts auf Asylantragstellung kam es nicht nur unmittelbar nach illegalen Grenzübertritten von Serbien oder Bosnien-Herzegowina aus maar ook in steden, waar de migranten al meerdere dagen in het land verblijven, en ook dan, wanneer zij al eerder in andere EU-landen zoals Slovenië, Italië of Oostenrijk waren gevorgedruken en daarvandaan weer werden teruggestuurd.

--

"In tegenstelling tot wat veel administratieve rechtbanken hebben aangenomen, kan niet worden aangenomen dat de massale schendingen van de mensenrechten die hebben plaatsgevonden, geen gevolgen hebben voor de repatrianten uit Dublin.

De talrijke gedocumenteerde gewelddadige en vernederende mishandelingen en de ontzegging van het recht om asiel aan te vragen vonden niet alleen onmiddellijk na de illegale grensoverschrijding vanuit Servië of Bosnië-Herzegowina plaats, maar ook in gevallen waarin de migranten al verscheidene dagen in het land waren, of zelfs wanneer zij al ver waren gevorderd tot in andere EU-landen zoals Slovenië, Italië of Oostenrijk en van daaruit waren teruggestuurd" (vrije vertaling uit het Duits).

Dat het Verwaltungsgericht ook verklaarde dat het hier niet ging om geïsoleerde handelingen van politieagenten, maar om aanvaarde terugvalpraktijken op hoge plaatsen, toont aan dat het hier gaat om een systematisch falen dat leidt tot onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-Handvest:

"47. (...) Aus den genannten Erkenntnismitteln wird zudem ersichtlich, dass es sich bei den gewaltsamen Rückschiebungen nicht um eigenmächtige Übergriffe einzelner Polizeibeamter handelt, maar dat de Abdrängen der Migranten nach Bosnien-Herzegowina enteder tatsächlich einer internen Weisungslage entspricht oder jedenfalls von den vorgesetzten Stellen nicht effektiv verhindert bzw. sanktioniert wird".

Het bovenstaande bewijs toont ook aan dat de gedwongen deportaties geen willekeurige handelingen van individuele politieagenten waren, maar dat de deportatie van migranten naar Bosnië en Herzegovina in feite in overeenstemming was met interne richtsnoeren of althans niet daadwerkelijk werd verhinderd of bestraft door hogere autoriteiten" (vrije vertaling uit het Duits).

De diversiteit van de genoemde bronnen, hun eensgezindheid ten aanzien van de uiterst problematische situatie in Kroatië en de contrasterende houding van de Europese staten ter zake, er op zijn minst toe zouden moeten leiden dat de Belgische autoriteiten worden gewantrouwd en dat meer aandacht wordt besteed aan de verificatie van de informatie waarover zij beschikken, quod non in casu.

Bestreden beslissing stelt:

De Kroatische instanties stemden op 26.02.2024 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich hierbij niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker

om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat, in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is, er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. Betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Het blijkt bijgevolg dat de Kroatische asielinstanties zich niet hebben verantwoordelijk verklaard voor de behandeling van het VIB van de eiser en geen enkel garanties hebben geleverd dat betrokkene effectief toegang zal krijgen tot asielprocedure.

De raadvrouw van verzoeker uitte in dit verband nog meer zijn bezorgdheid over het feit dat hij onlangs wordt geconfronteerd met de terugkeer van asielzoekers uit België naar Kroatië die, zoals in casu, van de Kroatische autoriteiten zogenaamde garanties hadden gekregen dat zij in Kroatië toegang zouden hebben tot internationale bescherming. Deze twee personen werden op 12

december 2023 naar Zagreb teruggestuurd. Diezelfde dag ontving hun raadsman een verontrustende sms waaruit bleek dat zij worden vastgehouden en onder druk werden gezet met het oog op hun terugkeer naar Burundi, hetgeen in strijd is met het principe van non-refoulement. De raadsvrouw van deze Burundezers heeft contact opgenomen met Kroatische associaties, die hem na verificatie konden meedelen dat de twee Burundese onderdanen bij aankomst op de luchthaven waren aangehouden wegens illegaal verblijf en niet als asielzoekers werden vastgehouden (stuk 4). Ondanks verschillende e-mails aan de Kroatische autoriteiten en een bewijs van een volmacht om als hun advocaat op te treden, weigerden de Kroatische autoriteiten hun raadsvrouw in te lichten over de huidige situatie van deze personen (stuk 5). Tijdens maanden, kon hun raadsvrouw geen contact hebben met deze personen (zie ook stukken 6 en 7). In februari 2024, heeft zij de bevestiging ontvangen dat zij nog steeds in vasthouding zijn.

Zij baseert evenals zich op het feit dat de eiser zelf werd verwijderd en geen toegang kreeg tot asielprocedure.

Gelet op deze elementen en de praktijken waarvan de eiser reeds slachtoffer is geweest, kan niet van haar verwacht worden dat zij in Kroatië een eerlijke behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming zal kennen. Immers, de asielprocedure is gebaseerd op wederzijds vertrouwen. Vertrouwen is nu net hetgeen dat de verzoeker totaal niet heeft in de Kroatische autoriteiten. Gelet ook op de angst en de stress die oog in oog zitten met Kroatisch overheidspersoneel voor haar zou meebrengen, dient te worden besloten dat zij niet naar dit land teruggestuurd kan worden.

b) De asielprocedure

De beschermingsgraad in Kroatië is, volgens het laatste ECRE rapport, zeer laag:

"The number of applicants for international protection increased significantly throughout 2022, going from 3,039 in 2021 to 12,872. Although detailed statistics were not made available by national authorities, the recognition rate remained low, as only 21 persons were granted asylum in the course of 2022.10 According to the Ombudsman's report,11 10,087 intentions to apply for international protection were expressed in border police stations and 137 in airport police stations. In 2022, apart from 21 refugee statuses being granted, according to the Ombudsman report, 81 applications for international protection were rejected and 3,406 were suspended."

Juridische hulp en bijstand blijkt te worden gewaarborgd door hulporganisaties en ngo's, en niet door de Kroatische overheid.

Amnesty International rapporteerde overigens vorig jaar:

"In November, Parliament adopted changes to the Law on Foreigners that, according to NGOs, could restrict the rights of asylum-seekers and migrants and potentially criminalize legitimate acts of solidarity."

En ook de bevindingen van het CPT zijn hier relevant:

"The allegations of severe physical ill-treatment and other abuses inflicted by police officers on intercepted migrants in the remit of the "Koridor" operation must be addressed immediately. The delegation's forensic medical findings include, in many instances, injuries indisputably compatible with police ill-treatment, such as characteristic "tram-line" hematomas to the back of the body, which could only have been sustained as a result of the infliction of truncheon/stick blows. Further, other aspects of the treatment of migrants such as their transportation in cramped and unsafe conditions, ignoring their asylum requests and denying them access to the fundamental safeguards to which they are legally entitled, are practices that have no place in a State that respects its human rights commitments and abides by the rule of law."

c) De omstandigheden in opvangcentra

Uit het AIDA-rapport van 2022 blijkt dat er problemen zijn met betrekking tot de opvang van verzoekers om internationale bescherming:

"In 2020, the NGO Rehabilitation Centre for Stress and Trauma (RCT) informed FRA that they noted difficulties in ensuring the standards laid down in the Receptions Conditions Directive, especially for vulnerable applicants. They reported that an applicant with amputated legs was placed in a facility for the elderly with mental problems, which was not adapted for people in wheelchairs. They also highlighted the lack of effective mechanisms to identify torture victims.417 The similar was reported by RCT in 2021. Centre for Peace Studies (CPS) also pointed out that there is still an inadequate system for identifying vulnerable groups within Reception Centres for Applicants of International Protection and Reception Centre for Foreigners. CPS also reported the questionable level of providing psychological support to applicants in reception centres suffering from trauma, PTSD and similar conditions in which quality, professional, individualised psychological support is needed."

In casu, heeft de eiser ongeveer vijftig dagen in een kamp gebleven, in slechte onthaalomstandigheden.

Dit situatie zal nu moeilijker worden, gezien de grote stijging van inkomsten voor het jaar 2022:

"The number of applicants for international protection increased significantly throughout 2022, going from 3,039 in 2021 to 12,872."

d) Dublin transfers

Wat betreft de situatie van personen die in het kader van een Dublin-procedure vanuit een andere lidstaat naar Kroatië worden teruggestuurd meldt het AIDA-rapport van 2022:

"Applicants who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia. However, those who had left Croatia before the end of procedure and therefore had their case suspended, have to re-apply for international procedure (if they

wish) once they return to Croatia, and thereby re-enter their initial procedure, in line with Article 18(2) of the Dublin III Regulation. On the other hand, persons whose application was explicitly withdrawn or rejected before leaving Croatia are considered subsequent applicants upon return, contrary to the requirements of the Regulation

(...)

In a report published in February 2019, Médecins du Monde highlighted that mental health support is especially lacking for applicants returned to Croatia under the Dublin Regulation, who are reportedly facing a lower quality of life than other asylum applicants."

De eiser lijdt in casu aan medische en psychologische problemen, die o.a. het gevolg zijn van zijn problemen in zijn land van herkomst: de eiser was actief in het leger en heeft tegen Taliban gevochten. Hij zou bijgevolg geen steun in Kroatië bekomen.

e) De situatie van personen met internationale beschermingsstatus

Ook personen met een internationale beschermingsstatus bevinden zich zonder meer in een precare situatie. Een voorbeeld hiervan was de covid-19 pandemie:

"Due to COVID-19 restrictions, access to asylum-seekers' accommodation centres was restricted, forcing NGOs providing free legal aid and psycho-social support to stop their work. Refugees who had received international protection as well as those whose applications had been rejected were not allowed to stay in the centres during lockdown. They received no government support, and some were left homeless."

Ook zijn migranten in Kroatië het slachtoffer van discriminatie:

"The Ombudsperson affirmed that the Anti-Discrimination Act entered into force ten years ago. The AntiDiscrimination Act addresses acts of discrimination on the grounds of gender race, ethnicity or skin colour and

nationality. However, discrimination against Roma, Serbs and migrants, is pervasive and most common in the area of labour, followed by access to goods and services, public information and the media."

Dit wordt eveneens bevestigd in het AIDA-rapport van 2023:

"The Centre for Peace studies (CPS) reported that in 2022, beneficiaries of international protection encountered a number of institutional barriers as well as discrimination practices in exercising their rights. CPS reported problems relating to Croatian language courses, the access to the healthcare system, delays in preparatory classes for children, challenges in accessing high education and exercising rights of the students, and the access to the housing system. CPS also reported problems in the recognition of qualifications and notification of diplomas when persons have documents proving their education, as well as a lack of customised procedures for recognition of qualifications when they do not have documents."

En:

Lack of Croatian language courses was reported in 2022 as well.⁵⁹⁷ The Ministry of Interior terminated its cooperation with the Ministry of Science and Education, among other things, due to its failure to hold language courses. Since language courses financed from the state budget are not available, this constitutes a problem for persons under international protection who are located outside the capital city of Zagreb and do not have access to organizations that hold informal courses.

Ook integratie van personen met een beschermingsstatus blijft een zeer heikel punt:

"Limited integration: Similarly to previous years, beneficiaries of international protection face significant challenges in exercising their rights. The most important issues still relate to the language barrier as well as the access to health care, employment, education and housing. Although the previous Integration Action Plan expired at the end of 2019, a new Integration Action Plan was still not adopted in 2021."

Dit wordt bevestigd in 2023:

As reported in previous years, beneficiaries of international protection still face challenges in exercising their rights, as detailed in this Chapter. The MIPEX 2020 ranking listed Croatia among the countries categorised as Equality on paper - Slightly unfavourable

f) Conclusie

Uit de aangehaalde bronnen volgt dat de eiser zich in een precare verblijfstoestand zou vinden indien hij naar Kroatië gestuurd zou worden.

Kortom, terugzending van verzoeker naar Kroatië zou ontegenzeggelijk het risico inhouden dat zij wordt onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling, in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verweerder, die is overgegaan tot een gedeeltelijke lezing van de informatie waarover hij beschikte en van de recente publiek beschikbare informatie, heeft zijn zorgvuldigheidsplicht geschonden en zijn beslissing niet naar behoren gemotiveerd, zulks in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en met artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Voor zover verweerder zich ertoe beperkt te verklaren dat verzoeker toegang zal kunnen krijgen tot de internationale beschermingsprocedure, tot de rechter, tot rechtsbijstand en tot de gezondheidszorg, terwijl alle recente bronnen het tegendeel lijken te bevestigen, heeft zij haar beslissing niet naar behoren gemotiveerd, in strijd met het vereiste van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

Kortom, gelet op de bovengenoemde informatie zijn er "ernstige redenen" om aan te nemen dat de asielpcedure en de voorwaarden voor de opvang van asielzoekers in Kroatië "stelselmatig tekortschieten".

hetgeen "een risico van onmenselijke of vernederende behandeling" inhoudt in geval van terugkeer van de verzoeker naar dat land.

De bestreden beslissing moet worden opgeschort en vervolgens nietig worden verklaard.

□ Tweede onderdeel: schending van het artikel 17 van Dublin-Verordening en van de motiveringsplicht

In de bestreden beslissing, verwijst de verwerende partij naar het feit dat de eiser verklaard:

De eiser lijdt aan medische problemen (nierproblemen en psychologische stoornissen). Gelet op het de zeer korte termijn tussen zijn aankomst en zijn aanhouding, heeft hij niet de kans gehad om medische documenten te verzamelen en aan de DVZ over te maken.

In een arrest Tarakhel t. Zwitserland, heeft het EHRM oordeelde dat, indien de asielzoeker in een kwetsbare situatie is, de lidstaat individuele waarborgen van de verantwoordelijke lidstaat moet krijgen.

Uw Raad heeft al beoordeeld dat de bewering dat de verantwoordelijke lidstaat geïnformeerd zal zijn door de "health certificate" voorzien aan het artikel 32 van Dublin-Verordening geen individuele waarborgen zijn:

« A cet égard, conformément aux enseignements de la Cour européenne des droits de l'homme dans l'arrêt Tarakhel c. Suisse du 4 novembre 2014, dès lors que l'on se trouve en présence d'un demandeur particulièrement vulnérable dont le transfert est projeté vers un pays –en l'occurrence, l'Espagne – dont le système d'accueil des demandeurs d'asile ne présente pas, en tant que tel, de défaillances systémiques, mais dont certaines failles dans la prise en charge des demandeurs d'asile et dans l'accès à la procédure d'asile ont néanmoins été constatées (Voir arrêt n°133 559 du 20 novembre 2014 et 141 810 du 25 mars 2015), il appartenait à la partie défenderesse de faire preuve de prudence et de s'entourer de garanties individuelles quant à la prise en charge de l'intéressé avant de prendre sa décision.

[...]

Au surplus, bien que la décision querellée fasse valoir qu'«(...) en vertu de l'article 32 dudit Règlement [Ndlr: soit le Règlement Dublin III], les autorités belges transmettront aux autorités espagnoles, les informations concernant l'état de santé du requérant via un certificat de santé commun avec les documents nécessaires, afin de prévoir les soins appropriés à lui fournir, et que celles-ci seront dès lors informé [sic] de la vulnérabilité de l'intéressé» (le Conseil souligne) , le Conseil se doit de constater qu'en l'état actuel du dossier qui lui est soumis, il ne décèle aucune trace d'une telle communication avec les autorités espagnoles.

Par conséquent, au vu des éléments qui précèdent, le Conseil observe ce qui suit:

- d'une part, la communication des autorités belges afin d'informer les autorités espagnoles de la vulnérabilité particulière du requérant demeure à ce jour à l'état de promesse dont le Conseil ne dispose d'aucun moyen de s'assurer qu'elle sera effectivement tenue;

- et d'autre part, en tout état de cause, le dossier qui lui est soumis ne laisse toujours pas apparaître la moindre garantie concrète et individuelle que le requérant aura la possibilité d'introduire normalement une demande de protection internationale auprès des autorités espagnoles et que celles-ci lui offriront une prise en charge adaptée à son profil particulier de personne vulnérable.

Il résulte de ce qui précède que, après un examen prima facie du dossier, la partie défenderesse ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH » (C.C.E. 144 454 van 29 april 2015).

In deze zaak, blijkt het de motivering van de bestreden beslissing en van het administratieve dossier dat geen waarborg werd genomen van de Kroatische asielinstanties voordat de beslissing genomen werd"

2.2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3.2, 17 en 18.1 van de Dublin III-Verordening en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Hij argumenteert, na een theoretisch betoog, dienaangaande wat volgt:

"De bestreden beslissing is een drievoudige beslissing: een beslissing tot weigering van het verblijf, een bevel om het grondgebied te verlaten en ook een beslissing tot terugleiding naar de grens, overeenkomstig artikel 51/5, §4, tweede lid van de wet van 15 december 1980.

Het is vaste rechtspraak dat Uw Raad bevoegd is om kennis te nemen van een beslissing tot terugleiding naar de grens (RvV n°199.329, 8 februari 2018). Zelfs als deze rechtspraak betreft geen Dublinprocedure, moet dezelfde redenering gelden. De beslissing om de betrokkene terug naar de grens te leiden is niet louter een uitvoeringsmodaliteit van het bevel om het land te verlaten.

We herinneren aan de definitie van een voor beroep vatbare handeling als " acte juridique unilatéral à portée individuelle émanant d'une administration, qui fait naître des effets juridiques pour l'administré ou empêche que de tels effets juridiques ne naissent (voy. P. Lewalle, Contentieux administratif, 3e édition 2008, n° 446 et s., et jurisprudence constante du Conseil d'État, notamment CE, 13 juillet 2015, n° 231.935). En d'autres termes, il s'agit d'un acte juridique individuel qui vise la modification d'une situation juridique existante ou qui, au contraire, vise à empêcher une modification de cette situation juridique " (zie met name C.C.E. 276.329 van 23 augustus 2022).

In casu vormt de bestreden beslissing een eenzijdige rechtshandeling van individuele strekking. Het heeft rechtsgevolgen ten aanzien van verzoeker, aangezien zijn gedwongen verwijdering kan worden uitgevoerd omdat hij is uitgezet.

De Raad heeft reeds meermaals beschouwd dat beslissingen van terugleiding naar de grens, deze genomen in toepassing van artikel 51/1 inbegrepen, wel degelijk voor beroep vatbare handelingen vormen, met name: « L'acte du 19 juillet 2022 pris à l'égard de la partie requérante, et dont le Conseil n'a pas été saisi par le présent recours, contient en effet, outre une décision de maintien, une décision de reconduite à la frontière.

Or il ressort de l'article 39/1, §1, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 que "Le Conseil est une juridiction administrative, seule compétente pour connaître des recours introduits à l'encontre de décisions individuelles prises en application des lois sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers." En l'espèce, le Conseil constate que la décision de reconduite à la frontière précitée est expressément prise en application de l'article 51/5, § 4 de la loi du 15 décembre 1980 et constitue une décision individuelle prise en application des lois sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (dans le même sens : CCE, chambres réunies, arrêt n° 199 328 du 8 février 2018, CCE 214 618 du 26 décembre 2018) » (C.C.E. ° 275 439 van 28 juli 2022, onze nadruk).

In de beslissing staat:

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische autoriteiten.

Terugleiding is niet automatisch. Het kan alleen worden genomen wanneer dat nodig is om een doeltreffende overdracht te waarborgen.

In casu bevat de bestreden beslissing geen enkele motivering van de noodzaak tot terugleiding. De beslissing is bijgevolg illegaal."

2.2.3. De Raad vindt in het verzoekschrift geen concrete uitleg over de wijze waarop de bestreden beslissing artikel 18.1 van de Dublin III-Verordening schendt. Tevens verduidelijkt verzoeker in zijn verzoekschrift niet waarom er sprake zou zijn van machtsafwending en/of machtsoverschrijding.

Deze onderdelen van de middelen zijn derhalve onontvankelijk.

2.2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.2.5. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet en artikel 20.5 van de Dublin III-Verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker dat aan Kroatië toekomt nu uit het vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat verzoeker voorafgaand aan zijn verzoek in België een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië, de Kroatische instanties instemden met de terugname van verzoeker en niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Kroatië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de door verzoeker tijdens zijn Dublininterview aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Kroatië inzake toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.2.6. Verzoeker betoogt in een tweede middel dat de bestreden beslissing een drievoudige beslissing is, een beslissing tot weigering van verblijf, een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot terugleiding naar de grens, overeenkomstig artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet, dat het vaste rechtspraak is van de Raad om kennis te nemen van een beslissing tot terugleiding naar de grens, dat zelfs als deze rechtspraak geen Dublinprocedure betreft, dezelfde redenering moet gelden, dat de beslissing om hem terug te leiden naar de grens niet louter een uitvoeringsmodaliteit is. Hij betoogt dat de bestreden beslissing een eenzijdige rechtshandeling vormt van individuele strekking, dat het rechtsgevolgen heeft aangezien zijn gedwongen verwijdering kan worden uitgevoerd, dat de Raad meermaals heeft beslist dat beslissingen tot terugleiding naar de grens, inbegrepen deze genomen op grond van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, voor beroep vatbare handelingen zijn. Hij stelt dat terugleiding niet automatisch is, dat het alleen kan worden genomen wanneer dat nodig is om een doeltreffende overdracht te waarborgen en dat de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat van de noodzaak tot terugleiding.

Betreffende de vermelding “bevel om het grondgebied te verlaten” wijst de Raad er ter verduidelijking vooreerst op dat *in casu* geen klassiek “bevel om het grondgebied te verlaten” voorligt. Ondanks een deel van de titel van de bestreden beslissing, ligt thans onmiskenbaar een overdrachtsbesluit voor, gestoeld op de Dublin III-Verordening en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet met het oog op een overdracht naar Kroatië. Er ligt geen terugkeerbesluit voor gestoeld op de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Er ligt immers geen bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, voor dat moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Een bevel om het grondgebied te verlaten is een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. Een “terugkeerbesluit” is volgens artikel 3.4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Volgens artikel 3.3 van de Terugkeerrichtlijn is “terugkeer” het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5 *iuncto* artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet. Thans wordt evenwel niet verwacht van verzoeker dat hij terugkeert naar zijn land van herkomst of een ander derde land. Overdrachten naar lidstaten die vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III-Verordening zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn (RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977). Aangezien verweerder heeft gemotiveerd dat verzoeker slechts het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle moeten toepassen moet verlaten “*tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven*” en hij heeft vastgesteld dat verzoeker teruggeleid zal worden naar Kroatië, heeft verweerder zelf de draagwijdte van de bestreden beslissing duidelijk beperkt. De bestreden beslissing laat verweerder slechts toe verzoeker over te brengen naar Kroatië.

Artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft.”

Artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet biedt verweerder aldus twee mogelijkheden wanneer hij vaststelt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van een beschermingsverzoek dat door een vreemdeling in het Rijk werd ingediend en dat deze vreemdeling derhalve dient te worden overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Hij kan ervoor opteren de betrokken vreemdeling de mogelijkheid te bieden om, binnen een bepaalde termijn, vrijwillig terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat en hij kan ervoor

kiezen om geen dergelijke termijn toe te staan en de betrokken vreemdeling zelf over te brengen naar de verantwoordelijke lidstaat.

In deze heeft verweerder ervoor geopteerd om verzoeker geen termijn toe te staan om vrijwillig gevolg te geven aan de bestreden beslissing en besloten om deze beslissing gedwongen uit te voeren.

Het gegeven dat verzoeker het oneens is met een gedwongen uitvoering van de overdracht en meent dat niet werd gemotiveerd aangaande de noodzaak tot terugleiding, betekent niet dat deze *ipso facto* onwettig zou zijn. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich vrijwillig naar Kroatië zou begeven met het oog op de behandeling van het door hem ingediende verzoek om internationale bescherming. In de bestreden beslissing is duidelijk aangegeven dat verzoeker bezwaar uitte tegen een overdracht aan Kroatië, hetgeen verzoeker niet betwist. Ook wordt in de bestreden beslissing erop gewezen dat ten aanzien van verzoeker reeds een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat werd genomen en dat verzoeker op 30 januari 2024 werd verwijderd van het Belgische grondgebied alsook dat verzoeker verklaarde dat hij na overdracht aan Kroatië zal terugkeren naar België. Verweerders conclusie *in fine* van de bestreden beslissing dat verzoeker zal 'teruggeleid' worden naar de Kroatische autoriteiten is gegrond op deze overwegingen in de bestreden beslissing. Hieruit blijkt immers wel degelijk dat verzoeker niet de intentie heeft zich vrijwillig naar Kroatië te begeven. Er worden aldus wel degelijk elementen aangereikt waarom het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig is hem naar de grens te doen terugleiden.

Verder wordt vastgesteld dat samen met de bestreden beslissing op 29 februari 2024 een beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats werd getroffen en aan verzoeker ter kennis gebracht waarbij verweerder in deze beslissing, met verwijzing naar artikel 51/5, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, gedetailleerd heeft uiteengezet waarom hij het nodig acht om verzoeker zelf naar de grens te doen terugleiden om de effectieve overdracht te waarborgen. Verzoeker toont niet aan dat hij niet op de hoogte was van deze motieven.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat op grond van artikel 51/5, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet door verweerder een beslissing werd genomen om verzoeker onverwijld naar de grens te doen terugleiden, dat dit gemotiveerd werd en dat verzoeker kennis heeft gekregen van deze beslissing en de motieven hiervan.

De vaststelling dat een beslissing tot terugleiding naar de grens niet kan beschouwd worden als een loutere uitvoeringsmaatregel van het bevel en een aanvechtbare rechtshandeling betreft, doet aan voormelde overwegingen geen afbreuk.

Verzoeker toont met zijn betoog in het tweede middel op het eerste zicht dan ook geen schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de formele motiveringsplicht aan.

2.2.7. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt op het eerste zicht niet aangetoond.

2.2.8. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.9. Het verzoekschrift van verzoeker is doorspekt met verwijzingen naar allerlei rapporten over de situatie in Kroatië voor verzoekers om internationale bescherming, naar rechtspraak van het Hof van Justitie, van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) en van allerlei andere rechtscolleges over de vereisten van artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest in het algemeen en over de compatibiliteit van de situatie in Kroatië beschreven in deze rapporten met voormelde bepalingen in het bijzonder. De Raad neemt er akte van en is zeker bekend met de aangehaalde rechtspraak van de hoogste rechtscolleges. Dit kan ook worden gezegd van verweerder die blijkens de bestreden beslissing ook goed op de hoogte is van de situatie in Kroatië en hiermee zoals het hoort rekening houdt.

De aandacht die moet worden gegeven aan artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat blijkt uit artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening dat luidt als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17.1 van de Dublin III-Verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

De betwisting komt *in se* neer op de vraag of de algemene situatie in Kroatië voor Dublin-terugkeerders en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker al dan niet van die aard zijn dat een terugkeer naar dit land niet compatibel is met artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest en of verweerder dit alles voldoende heeft onderzocht en in dit verband geen manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

2.2.10. Gelet op wat er in de uitgebreide bestreden beslissing kan worden gelezen, heeft verweerder een rigoureuus onderzoek gevoerd over en tevens gemotiveerd aangaande de algemene situatie voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië met inbegrip van Dublin-terugkeerders enerzijds en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker anderzijds.

Meer bepaald blijkt dat verweerder de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en een uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest. Verweerder komt hierbij tot de conclusie dat bij overdracht van verzoeker aan Kroatië deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. Verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublin-interviews. Hij steunde zich bij zijn beoordeling hoofdzakelijk op het landenrapport voor Kroatië, 2022, laatste *update* op 26 maart 2023 zoals dit tot stand kwam binnen het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database"

(hierna: het AIDA-rapport). Ten slotte is er blijkens het administratief dossier ook sprake van individuele garanties van 26 februari 2024 van de Kroatische autoriteiten. Meer bepaald garanderen ze aan verweerder dat verzoeker, bij terugname, opnieuw toegang zal hebben tot de procedure voor internationale bescherming, adequate opvang, medische verzorging, juridische bijstand, een effectief rechtsmiddel en een individuele behandeling van zijn dossier.

Zoals gezegd is het op grond van artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening niet mogelijk om verzoeker over te dragen aan Kroatië als ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. In het arrest “Jawo” van 19 maart 2017 van het Hof van Justitie zijn de criteria beschreven om te beoordelen of tekortkomingen onder artikel 4 van het Handvest vallen. Hieruit volgt dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van voormeld artikel, waardoor er niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De kernpunten van de bestreden beslissing zijn de volgende:

- verzoeker zal bij een overdracht aan Kroatië als Dublin-terugkeerder niet terechtkomen aan de buitengrenzen van dit land waar er sprake is van *pushbacks*;
- als Dublin-terugkeerder kan hij rekenen op opvang, toegang tot de asielprocedure en medische gezondheidszorg waarover in het algemeen kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt, maar waarbij geen sprake is van systemische disfuncties;
- verzoeker toont niet aan een precair medisch profiel te hebben.

2.2.11. Verweerder veegt de *pushbacks* aan de Kroatische buitengrenzen niet onder de mat. Dit blijkt uit de concrete motivering van de bestreden beslissing.

Het gegeven dat hierover nog veel meer in detail te zeggen valt – wat verzoeker zeer uitgebreid doet in zijn verzoekschrift – houdt niet in dat verweerder op dit vlak onzorgvuldig is geweest of is tekortgeschoten in de formele motiveringsplicht.

Niettegenstaande geen rapport bekend is dat gewag maakt van *pushbacks* voor wat betreft personen die op grond van de Dublin III-Verordening werden overgedragen aan Kroatië, wijst de bestreden beslissing nog op initiatieven die werden ontplooid door de Kroatische autoriteiten zelf alsook door Europese instanties om deze situatie aan de buitengrenzen van nabij op te volgen en hieraan te remediëren:

“In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (“Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië”, 22.10.2019, pp. 13-14, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (‘Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations’, p. 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (‘Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply’, p. 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld (‘Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green

border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...’, p. 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscommissie ‘LIBE’ (‘Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs’) werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat er geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië

(https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2;
https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE).

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het ‘non refoulement’ beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

(...)

Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO’s hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Deze praktijk bleef in 2022 een van de voornaamste problemen binnen het Kroatische asielsysteem (AIDA, pp. 25-27). We wensen in dit verband te benadrukken dat het rapport vermeldt dat in Kroatië een onafhankelijk orgaan opgericht werd in de zomer van 2021 om de situatie aan de grens te controleren (AIDA, p. 33). De activiteiten van dit orgaan omvatten 20 aangekondigde en onaangekondigde bezoeken aan o.a. politiebureaus en de grensovergangen met Bosnië-Herzegovina, Montenegro en Servië, evenals aan opvangcentra voor verzoekers om internationale bescherming, om de behandeling van illegale migranten en verzoekers om internationale bescherming door de politie te monitoren. We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te verijdelen soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies. We willen in dit verband echter benadrukken dat de situatie van de betrokkene geheel anders is dan die van verzoekers aan de grens die voorwerp zijn van ‘push backs’ en teruggrijping. De betrokkene zal namelijk worden overgedragen aan Kroatië als een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

In het Amnesty International Rapport ‘Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route’ van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt wel degelijk melding gemaakt van pushbacks en mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië maar het betreft hier niet de personen die via de Dublin verordening worden getransfereerd, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de asielprocedure werd verleend, het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontzegd. Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gerichte anonieme brief over de mistoestanden in het kader van haar bevoegdheid om in laatste instantie bij toepassing van artikel 19 van de ombudsman wetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties (toegevoegd aan het administratief dossier). Ook uit deze publicatie leren we dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen van personen die nog geen toegang kregen tot de procedure voor een verzoek tot internationale bescherming, het akkoord tot terugname van Kroatië impliceert dat betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure indien hij dat zelf wenst. Er is in hoofd van betrokkene geen risico op persoonlijke blootstelling aan mishandeling door de politie op de grens met Bosnië en indien betrokkene wel het slachtoffer zou worden van mishandeling kan betrokkene binnen Kroatië met zijn klacht terecht bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO’s zoals o.m. Amnesty International die zich van de mistoestanden bewust zijn en, zo blijkt uit het boven vernoemd rapport, ook binnen de opvangstructuren voor asielzoekers actief zijn.”

Kernpunt van de bestreden beslissing is dat verzoeker – die erin is geslaagd in Kroatië een verzoek om internationale bescherming in te dienen hoewel hij dit heeft ontkend – bij overdracht aan Kroatië als Dublin-terugkeerder niet terechtkomt aan de buitengrenzen van dit land, waar zich pushbacks gepaard gaande met politiegeweld en collectieve uitzettingen voordeden.

Zo kan in de bestreden beslissing worden gelezen:

“Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van ‘push backs’ en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.”

Blijkens de bestreden bijlage 26^{quater} zal verzoeker worden overgedragen aan Kroatië via de luchthaven van Zagreb. Volgens de bestreden beslissing kent Kroatië voor verzoekers om internationale bescherming twee opvangfaciliteiten, met name een in Zagreb en een in Kutina, dat zich blijkens het betrokken AIDA-rapport op 80 km van Zagreb bevindt. Dit grenst geografisch aan Slovenië. Verzoeker verzeilt aldus niet aan de buitengrenzen van Kroatië met niet-EU-landen (Servië, Bosnië-Herzegovina) of in de buurt hiervan landinwaarts waar de *pushbacks* gepaard gaande met politiegeweld en collectieve uitzettingen plaatsgrepen en die sommige rechtscolleges ertoe hebben aangezet overdrachten naar Kroatië op te schorten.

Dit alles haalt verzoeker niet onderuit door op te werpen dat een terugkeer na een Dublin-overdracht niet betekent *“dat er geen sprake is van pushback”*. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar arresten gewezen door de Nederlandse Raad van State en een Duits administratief rechtscollege, die respectievelijk dateren van 13 april 2022 en 25 februari 2022 om zijn betoog kracht bij te zetten dat er in Kroatië sprake is van systemische tekortkomingen op het vlak van de *pushbacks*.

De Nederlandse Raad van State riep de Nederlandse autoriteiten op om verder onderzoek te wijden aan dit fenomeen, omdat het volgens de informatie waarover dit rechtscollege beschikte, niet alleen ging over *pushbacks* aan de grens, maar ook in het grensgebied en op het grondgebied van Kroatië. De Nederlandse Raad van State riep op om nader onderzoek te doen naar het risico voor overgedragen Dublin-claimanten om door Kroatië te worden uitgezet zonder behandeling dan wel tijdens de behandeling van hun asielverzoek. Het arrest van het Duits administratief rechtscollege heeft het over ketting *pushbacks* van Kroatië naar Servië en Bosnië-Herzegovina die geschieden op grond van interne instructies, waartegen hiërarchisch niet wordt opgetreden en waarbij er geen bewijs is dat Dublin-terugkeerders hiervan zouden gespaard blijven. Het rechtscollege wijst op de noodzaak van individuele garanties vanwege de Kroatische autoriteiten dat Dublin-terugkeerders niet worden teruggedreven naar Bosnië-Herzegovina en dat hun recht om een asielaanvraag in te dienen niet wordt uitgehold. Echter komt verzoeker zoals gezegd niet terecht aan de buitengrenzen van Kroatië. Hoe dan ook heeft Kroatië voor verzoeker individuele garanties verstrekt, waarbij aan verweerder wordt gegarandeerd dat verzoeker, bij overname, opnieuw toegang zal hebben tot de procedure voor internationale bescherming, adequate opvang, medische verzorging, juridische bijstand, een effectief rechtsmiddel en een individuele behandeling van zijn dossier. Verzoeker gaat geheel voorbij aan de individuele garanties die hem gegeven worden.

2.2.12. Verder motiveert verweerder, verwijzend naar het AIDA-rapport over Kroatië, als volgt:

“Een recente bron is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Kroatië (Lana Tučkorić, “Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2022 update”, laatste update op 26.06.2023, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verder AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (“Applicants who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia”, p. 53). Er wordt vermeldt dat verzoekers die hun verzoek impliciet introkken hun initieel verzoek kunnen hervatten wanneer ze terug in Kroatië zijn. Verzoekers die hun verzoek expliciet introkken zullen een navolgend verzoek moeten indienen (AIDA, p. 53).

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (AIDA-rapport, pp. 87-88). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Deze twee centra hebben een totale capaciteit van 740 plaatsen (AIDA, p. 86). Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd. Er worden in de centra drie maaltijden per dag voorzien en zwangere vrouwen, nieuwe moeders en kleine kinderen krijgen nog een extra snack (AIDA, p. 88).”

Gelet op het voormelde kan verweerder worden gevolgd waar hij in de bestreden akte besluit dat *“Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te*

komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Het betoog van verzoeker kan niet tot een andersluidend oordeel leiden. Over vele pagina's verwijst hij naar allerlei problemen die werden gemeld in diverse rapporten over de asielprocedure, de omstandigheden in opvangcentra, de Dublin-transfers en de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus, maar dit leidt enkel tot de conclusie dat er kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende al deze aspecten, maar niet dat ze wijzen op systemische tekortkomingen. Zo wijst verzoeker op een lage beschermingsgraad in Kroatië waarvan het in de bestreden beslissing vermelde AIDA-rapport gewag maakt. Echter blijkt uit p. 39 van dit rapport, dat Kroatië een transitland is, waarbij de meeste verzoekers om internationale bescherming tijdens de lopende asielprocedure Kroatië verlaten om naar andere EU-lidstaten door te reizen, zoals het eigen geval van verzoeker aantoont.

De Kroatische instanties kunnen bezwaarlijk een persoon erkennen als die het land verlaat. Dit toont dus niet aan dat de Kroatische asielprocedure systemische tekortkomingen heeft.

Voorts ziet de Raad ook niet in waarom het feit dat de Kroatische overheid een openbare oproep doet voor juridische bijstandverlening tijdens de asielprocedure en het Croatian Law Centre (CLC) in 2022 in dit verband geselecteerd werd, op systemische tekortkomingen zou wijzen. Dat een ngo opmerkingen maakt over een wetswijziging die het Kroatisch parlement gestemd heeft over de vreemdelingenwet en van oordeel is dat dit wel eens zou kunnen leiden tot een beperking van de rechten van asielzoekers en criminalisering van solidariteitsacties (*“could restrict... and potentially criminalize”*) wijst evenmin op systemische tekortkomingen. Verzoeker verwijst naar een rapport van het CPT van 3 december 2021 dat handelt over een bezoek van het Europese anti-foltercomité in augustus 2020 aan Kroatië, maar dit is niet dienstig omdat het niet gaat over een recent bezoek. Alleszins lijkt het te gaan over *pushbacks* aan de buitengrenzen die gepaard gaan met politiegeweld en gebreken inzake de registratie van verzoeken om internationale bescherming waardoor het volstaat om te verwijzen naar wat hierover hoger werd gesteld.

Voorts, het feit dat er een impact was van de COVID-epidemie op de opvang van verzoekers om internationale bescherming alsook statushouders en dat hun bewegingsvrijheid werd beperkt of dat ze moeilijkheden hadden om onderdak te vinden en dat een ngo hierover bezorgd was, kan bezwaarlijk leiden tot de conclusie dat er heden sprake is van systemische tekortkomingen in de opvang voor verzoekers om internationale bescherming. Dat er heden dergelijke tekortkomingen zouden zijn in de Dublin-procedure, wordt niet aangetoond.

Verzoeker toont voorts niet aan dat hij als Dublin-terugkeerder mentale zorg behoeft en zorg voor zijn aangevoerde nierproblemen die geenszins gestaafd worden. Tijdens zijn Dublin-interview van 8 december 2023 verklaarde hij immers, gevraagd naar zijn gezondheidstoestand, *“Het gaat wel maar af en toe heb ik hoofdpijn omdat ik gewond geraakt ben door een bom”* (verklaring DVZ van 8 december 2023, vraag 38). Tijdens het Dublin-interview van 9 februari 2024 brengt verzoeker betreffende zijn gezondheidstoestand geen nieuwe gegevens aan. Alleszins toont de verwijzing naar een rapport van *“Médecins du Monde”* dat dateert van vier jaar geleden, met name van februari 2019, niet aan dat hij thans geen toegang zal hebben tot de medische zorgen indien nodig. Deze conclusie dringt zich des te meer op gelet op het feit dat er sprake is van individuele garanties van de Kroatische autoriteiten voor wat betreft de toegang tot medische zorg. Ten slotte maken rapporten gewag van problemen inzake discriminatie en integratie van statushouders in Kroatië. De Raad ziet niet in waarom de gemelde problemen erop zouden wijzen dat de hoge drempel van zwaarwegendheid, zoals uiteengezet in het arrest *“Jawo”* van het Hof van Justitie, is bereikt, te meer daar de gemelde problemen deels verband hielden met de COVID-19-crisis, die uiteraard een impact had op een integratieproces.

2.2.13. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij in Kroatië op verschrikkelijke wijze werd mishandeld en dat hij vijftig dagen in een kamp is gebleven, in slechte onthaalomstandigheden. Dit laatste strookt echter geenszins met zijn verklaringen in zijn Dublin-interview van 8 december 2023, waarin hij verklaarde dat hij ongeveer vijf dagen in Kroatië is gebleven, waarvan 24 uur in een gevangenis na arrestatie bij binnenkomst en de rest in een centrum, dat hij op een vuile plaats werd gezet en een medische behandeling vroeg maar dat niemand hem heeft geholpen (verklaring DVZ van 8 december 2023, vragen 39 en 42), noch uit het Dublin-interview van 9 februari 2024 waaruit blijkt dat verzoeker opnieuw verklaarde of bevestigde dat hij ongeveer vijf dagen in Kroatië is gebleven, waarvan 24 uur in een gevangenis en de rest in een centrum, dat hij op een vuile plaats werd gezet en een medische behandeling vroeg maar dat niemand hem heeft geholpen en dat hij er de tweede keer niet is gebleven en direct is terug gekomen, dat hij er één nacht is gebleven in een vies, vuil kamp, dat hij aldaar geen bescherming vroeg na overdracht omdat hij er slecht werd behandeld, dat het een slecht land is (verklaring DVZ van 9 februari 2024, vragen 34, 39 en 42). Van

een verblijf van vijftig dagen in een kamp is in verzoekers verklaringen in de Dublin-interviews geen sprake. In de bestreden beslissing kan hierover als volgt worden gelezen:

“Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er gedurende 24 uur aangehouden werd en er op een vuile plaats gezet werd. Hij verklaarde verder dat hij om een medische behandeling vroeg, echter dat niemand hem geholpen heeft. We dienen echter op te merken dat we in deze enkel beschikken over de mondelinge verklaringen van de betrokkene en dat hij de omstandigheden niet verder staafde. Verder wensen we er op te wijzen dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus behandeld werd door de Kroatische instanties, klacht kon ingediend worden bij de bevoegde Kroatische instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen in het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.”

Verzoeker brengt hiertegen in: *“Bestreden beslissing wordt gelijkaardig gemotiveerd als de beslissing van 5 januari 2024. Er werden geen nieuwe elementen, die betrekking hebben op de persoonlijke situatie van de eiser, gevoegd.*

Door één email van zijn raadsvrouw dd. 5 januari 2024, heeft de eiser objectieve en recente informatie overgemaakt, over de situatie in Kroatië en over wat hij persoonlijk heeft meegemaakt (stuk 3). Dit element wordt niet in de beslissing vermeld en het blijkt niet dat de verwerende partij ervan rekening heeft gehouden, terwijl dit tijdig werd overgemaakt.

Bovendien, is het opmerkelijk dat de beslissing enkel en alleen gegrond is op de verklaringen van de eiser op het moment van zijn eerste interview, op 8 december 2023. Het blijkt niet dat de eiser kreeg de opportuniteit om zijn situatie, na zijn terugdrijving op 30 januari 2024, uiteen te zetten en dat zijn verklaringen in overweging werden genomen.

De eiser heeft nochtans besloten om naar België (opnieuw) terug te keren omdat na zijn overdracht naar Kroatië, heeft hij kunnen vaststellen dat hij daar geen effectieve toegang tot asielprocedure, opvangsmogelijkheden en medische zorgen heeft kunnen krijgen. Daarover

De eiser kreeg tijdens het korte interview bij de DVZ onvoldoende de kans om de problemen die hij in Kroatië ondervond uiteen te zetten.

De bestreden beslissing bevat hierover geen enkele toelichting en houdt geen rekening met de specifieke context van verzoeker, maar lijkt zijn verzoek te onderzoeken alsof zijn verwijdering nooit heeft plaatsgevonden.

Voor het overige verwijst de raadsvrouw van verzoekster naar de reeds ontwikkelde argumenten tegen het besluit van 5 januari 2024, die nog steeds geldig zijn en worden versterkt door meer recente informatiebronnen (zie infra).”

Waar verzoeker verwijst naar “de reeds ontwikkelde argumenten tegen het besluit van 5 januari 2024”, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar wat omtrent deze argumenten wordt gesteld in zijn arrest nr. 300 571 van 24 januari 2024.

Waar verzoeker stelt dat hij de opportuniteit niet kreeg om zijn situatie, na zijn terugdrijving op 30 januari 2024, uiteen te zetten, kan hij niet worden gevolgd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 9 februari 2024 opnieuw werd gehoord door verweerder.

Waar verzoeker tijdens voormeld interview aanhaalt dat hij slecht behandeld werd, beperkte hij zich tot een loutere bewering en blijkt geenszins dat deze verklaring betrekking heeft op de periode na de overdracht. Meer nog later in het interview verklaart verzoeker dat hij er de tweede keer niet gebleven is en direct is teruggekomen. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker in zijn tweede interview persoonlijke ervaringen heeft aangehaald die dateren van na zijn overdracht op 30 januari 2024 en die betrekking hebben op de opvang en de asielprocedure in Kroatië, zodat niet blijkt, minstens verzoeker niet aantoonde, dat verweerder met bepaalde relevante elementen of verklaringen ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Hij kan dan ook niet dienstig tegenwerpen dat de bestreden beslissing gelijkaardig wordt gemotiveerd als de beslissing van 5 januari 2024 en dat er geen nieuwe elementen betreffende zijn persoonlijke situatie worden gevoegd. Waar verzoeker betoogt dat hij besloten had om naar België terug te keren omdat hij na zijn overdracht naar Kroatië heeft *“kunnen vaststellen dat hij daar geen effectieve toegang tot asielprocedure, opvangsmogelijkheden en medische zorgen heeft kunnen krijgen”*, blijkt dit geenszins uit zijn verklaringen tijdens het Dublin-interview van 9 februari 2024. De Raad herhaalt dat verzoeker verklaarde dat hij er de tweede keer niet gebleven is en direct teruggekomen is, dat hij er één nacht is verbleven in een vies, vuil kamp. Bovendien blijkt uit deze verklaringen, en ondersteund door het feit dat verzoeker zich dermate kortstondig op het Kroatische grondgebied bevond, geenszins dat hij aldaar een beroep heeft gedaan of trachtte te doen op de asielprocedure, de opvangsmogelijkheden en de medische zorgen. Verweerder kan dan ook niet worden tegengeworpen hieromtrent niet gemotiveerd te hebben in de bestreden beslissing. De verklaring dat hij er één nacht verbleef in een vies, vuil kamp betreft een loutere bewering. Hieromtrent, een verklaring dat hij op een vuile plaats werd gezet, heeft verweerder al gemotiveerd *“We dienen echter op te merken dat we in deze enkel beschikken over de mondelinge verklaringen van de betrokkene en dat hij de*

omstandigheden niet verder staafde. Verder wensen we er op te wijzen dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus behandeld werd door de Kroatische instanties, klacht kon ingediend worden bij de bevoegde Kroatische instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen in het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.” Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat verweerder met bepaalde elementen omtrent zijn persoonlijke situatie ten onrechte geen rekening heeft gehouden of hieromtrent niet heeft gemotiveerd.

Betreffende voormeld motief dat hij de door hem aangehaalde omstandigheden niet staafde, betoogt verzoeker dat het niet zo eenvoudig is *“als de verweerder doet uitschijnen om bewijselementen (welke?) te kunnen bekomen van deze tekortkomingen”* en dat hij de taal niet sprak en uitgelegd heeft geen bijstand te hebben gekregen van een tolk en dat hij medisch kwetsbaar is. Vooreerst maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij medisch kwetsbaar is en toont hij met een dergelijke stelling ook geenszins aan waarom het voor hem niet mogelijk zou zijn om zijn persoonlijke omstandigheden te staven. Bovendien weerlegt verzoeker met zijn betoog geenszins de vaststelling *“dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus behandeld werd door de Kroatische instanties, klacht kon ingediend worden bij de bevoegde Kroatische instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen in het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.”* In dit kader kan ook nog gewezen worden op het feit dat de Kroatische overheden op 26 februari 2024 per brief aan verweerder opnieuw individuele garanties hebben verstrekt voor verzoeker. De Kroatische instanties stellen in deze brief onder meer dat verzoeker, bij terugname, opnieuw toegang zal hebben tot de procedure voor internationale bescherming, adequate opvang, medische verzorging, juridische bijstand, een effectief rechtsmiddel en een individuele behandeling van zijn dossier. De Raad wenst betreffende de kritiek dat hij de taal niet sprak en geen bijstand kreeg van een tolk, er nog op te wijzen dat verzoeker zelf onmiddellijk terug is vertrokken na overdracht aan Kroatië, zodat niet kan blijken dat de Kroatische autoriteiten niet het nodige doen om een tolk te voorzien.

Betreffende het betoog dat hij in Kroatië op verschrikkelijke wijze werd mishandeld en dat hij vijftig dagen in een kamp verbleef, in slechte omstandigheden, wijst de Raad erop dat mocht dit alles daadwerkelijk zijn gebeurd, toch kon worden verwacht dat verzoeker dit spontaan zou meedelen als verweerder vraagt of er redenen zijn die zich verzetten tegen een overdracht naar Kroatië (verklaring DVZ van 8 december 2023, vraag 39 en verklaring DVZ van 9 februari 2024, vraag 39). De Raad ziet niet in waarom deze vraag verzoeker, die tijdens het interviews werd bijgestaan door een tolk Pashtou, niet zou toelaten om concrete en omstandige verklaringen af te leggen over zijn wedervaren in Kroatië. Het betoog dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) kort was en volgens verzoeker geen opportuniteit geeft om concrete en omstandige verklaringen af te leggen over de aangehaalde problemen in Kroatië kan hier niet anders over doen denken nu verzoeker uitdrukkelijk en omstandig werd gevraagd naar de redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die zijn verzet om zijn overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor zijn verzoek om internationale bescherming zouden rechtvaardigen (verklaring DVZ van 8 december 2023, vraag 39 en verklaring DVZ van 9 februari 2024, vraag 39). Alleszins, verzoeker komt zoals gezegd als Dublin-terugkeerder niet opnieuw terecht bij de buitengrenzen van Kroatië.

Gelet op wat voorafgaat, kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij stelt dat geen rekening wordt gehouden met zijn specifieke context en dat verweerder zijn verzoek lijkt te onderzoeken alsof zijn verwijdering nooit heeft plaatsgevonden, minstens verduidelijkt hij niet welke relevante elementen van na zijn overdracht naar Kroatië verweerder ten onrechte heeft veronachtzaamd.

2.2.14. Voorts kan in de bestreden beslissing voor wat betreft de gezondheidstoestand van verzoeker worden gelezen:

“Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene af en toe met hoofdpijn te kampen omdat hij gewond raakte door een bom. Tot op heden bracht de betrokkene echter geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

(...)

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.”

Zoals reeds aangestipt, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker verklaarde dat het wel gaat met zijn gezondheid doch hij af en toe hoofdpijn heeft omdat hij gewond raakte door een bom. In het administratief dossier bevindt zich een medisch attest, opgesteld en ondertekend door de centrumarts op 8 januari 2024. Hierin verklaart deze dat verzoeker op die dag werd onderworpen aan een gepast medisch

onderzoek en een grondige anamnese. De arts verklaart op basis van die onderzoeken dat verzoeker niet lijdt aan “een ziekte die een inbreuk vormt op artikel 3 van het EVRM”. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij lijdt aan psychologische stoornissen en nierproblemen. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker nalaat het minste begin van bewijs aan te brengen van zijn vermeende gezondheidsproblemen. Evenmin worden er ter terechtzitting medische attesten bijgebracht. De loutere verklaring dat hij niet de kans had om medische documenten te verzamelen, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. De Raad is dan ook in de huidige stand van zaken van oordeel dat de medische problemen niet aannemelijk worden gemaakt.

Uit voormeld attest van de centrumarts van 8 januari 2024 blijkt niet dat er redenen zijn om aan te nemen dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest.

Voormelde conclusie dringt zich des te meer op gezien de Kroatische overheden blijkens het administratief dossier per brief aan verweerder individuele garanties hebben verstrekt voor verzoeker. De betrokken brief werd opgesteld door de Kroatische autoriteiten op 26 februari 2024, vermeldt verzoeker en de Dublin III-Verordening, en werd aan verweerder overgemaakt. De Kroatische instanties stellen hierin dat verzoeker, bij terugname, opnieuw toegang zal hebben tot de procedure voor internationale bescherming, adequate opvang, medische verzorging, juridische bijstand, een effectief rechtsmiddel en een individuele behandeling van zijn dossier.

Gelet hierop is het redelijk te stellen dat verzoeker in Kroatië toegang zal krijgen tot gezondheidszorg indien hij daaraan behoefte zou hebben. Voorts kan elke medische bijstand die zich nog zou opdringen door verweerder met de Kroatische autoriteiten op praktisch vlak worden geregeld vermits in de bestreden beslissing kan worden gelezen:

“Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen (AIDA, p. 94). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.”

2.2.15. In de voormelde brief van 26 februari 2024 wordt trouwens ook gesteld dat de Kroatische instanties het non-refoulementprincipe zullen eerbiedigen en verzoeker niet zullen overdragen naar een land waar zijn leven of vrijheid in gevaar zou zijn of waar er een risico op foltering of mensonwaardige behandeling zou bestaan.

2.2.16. Waar verzoeker meent dat de Kroatische asielinstanties zich niet verantwoordelijk hebben verklaard voor de behandeling van zijn beschermingsverzoek en geen enkele garanties hebben geleverd dat hij effectief toegang al krijgen tot de asielprocedure, waarbij tevens wordt gewezen op het feit dat de raadsvrouw onlangs werd geconfronteerd met de terugkeer van asielzoekers uit België naar Kroatië die, zoals *in casu*, van de Kroatische autoriteiten zogenaamde garanties hadden gekregen dat zij in Kroatië toegang zouden hebben tot internationale bescherming en op 12 december 2023 naar Zagreb werden teruggestuurd doch uit een verontrustende sms bleek dat zij worden vastgehouden en onder druk werden gezet met het oog op hun terugkeer naar Burundi, hetgeen in strijd is met het principe van non-refoulement, wordt op het volgende gewezen.

Vooreerst wijst de Raad op volgende motieven in de bestreden beslissing:

“Op 13.02.2024 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties. Zij stemden op 26.02.2024 in met dit verzoek conform artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Betrokkene dient overgedragen te worden via de luchthaven van Franjo Tuđman in Zagreb.

(...)

De Kroatische instanties stemden op 26.02.2024 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich hierbij niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat, in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is, er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. Betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.”

Verzoeker maakt zodoende geenszins aannemelijk als zou Kroatië niet de verantwoordelijke lidstaat zijn.

De Raad merkt verder op dat uit de bijgebrachte stukken, namelijk e-mailverkeer van de raadsvrouw zelf met de overheden en een Kroatische organisatie en de bijgebrachte persartikels niet afdoende kan blijken dat de situatie van de twee genoemde Burundese onderdanen gelijk is aan deze van verzoeker. *In casu* werd immers een verzoek tot terugname gericht aan Kroatië op grond van artikel 18.1. b) van de Dublin III-Verordening nadat uit een Eurodac-treffer bleek dat verzoeker reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Kroatië op 18 november 2023. Uit de bijgebrachte stukken blijkt daarentegen dat de twee aangehaalde Burundese onderdanen niet zijn geregistreerd in Kroatië als asielzoekers. Bovendien merkt de Raad volledigheidshalve op dat de Kroatische overheden bovendien ook hebben aangegeven dat verzoekers tijdens de asielprocedure worden voorzien van “*passende materiële acceptatievoorwaarden*”, dat zij een “*vertaler*” krijgen alsook recht hebben op gratis rechtsbijstand.

De Raad herhaalt voorts dat wat betreft verzoeker, de Kroatische overheden blijkens het administratief dossier per brief aan verweerder individuele garanties hebben verstrekt waarin wordt gesteld dat verzoeker, bij terugname, opnieuw toegang zal hebben tot de procedure voor internationale bescherming, adequate opvang, medische verzorging, juridische bijstand, een effectief rechtsmiddel en een individuele behandeling van zijn dossier.

De verwijzing naar verzoekers van een andere nationaliteit die geen uitstaans hebben met voorliggende zaak kan verweerders concrete bevindingen in de bestreden beslissing en 's Raads vaststellingen in de huidige zaak aangaande verzoeker niet ombuigen. Het feit dat de raadsvrouw van verzoeker in februari 2024 een bevestiging heeft gekregen dat deze personen nog steeds in vasthouding zijn doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Evenmin de stelling dat verzoeker zelf werd verwijderd en geen toegang kreeg tot de asielprocedure. Immers betreft het geen toegang krijgen tot de asielprocedure een loutere bewering. Verzoeker toont geenszins aan dat hij dit getracht heeft. Integendeel verzoeker verklaarde dat hij niet gebleven is en direct teruggekomen is naar België. Gelet op het feit dat hij onmiddellijk in de mogelijkheid was terug te keren naar België, blijkt voorts ook niet dat hij bij aankomst in Kroatië werd vastgehouden. Verzoeker maakt dan ook geenszins aannemelijk dat situatie van de twee genoemde Burundese onderdanen gelijk is aan zijn situatie.

2.2.17. Verzoekers verwijzing naar een e-mail van 5 januari 2024 van zijn raadsvrouw gericht aan de DVZ kan evenmin een ander licht werpen op voorgaande vaststellingen. De Raad benadrukt dat deze e-mail tevens zijn weerslag vindt in het verzoekschrift alwaar eveneens wordt gewezen op objectieve informatie omtrent Kroatië en in het bijzonder omtrent de pushbacks, de asielprocedure, de Dublintransfers en de opvangomstandigheden waarover reeds werd gemotiveerd in de bestreden beslissing en verder op wordt ingegaan in onderhavig arrest (*supra*).

2.2.18. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet gevolgd worden dat verweerder de problemen waarmee hij in Kroatië geconfronteerd werd niet ernstig heeft geanalyseerd.

Met zijn betoog maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat verweerder bepaalde relevante informatie niet in overweging heeft genomen. Door te stellen dat talrijke recente verslagen en rapporten de systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel in Kroatië bevestigen, beperkt verzoeker zich tot het louter oneens zijn met het oordeel van verweerder, doch weerlegt, noch ontkracht hij hiermee de pertinente motieven van de

bestreden beslissing waarin wordt uiteengezet waarom niet kan geoordeeld worden dat er sprake is van structurele problemen.

2.2.19. De Raad concludeert dan ook dat niet blijkt dat verweerder verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht aan Kroatië geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Kroatië.

Verzoeker toont met zijn betoog en zijn andersluidende overtuiging *prima facie* niet aan dat verweerder het bestreden overdrachtsbesluit niet afdoende heeft gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van tegenstrijdige motieven, onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling of een manifeste appreciatiefout.

Nu niet blijkt dat ernstig moet worden gevreesd dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, kan ook niet worden aangenomen dat verweerder zich gelet op artikel 3.2 of artikel 17.1 van de Dublin III-Verordening alsnog verantwoordelijk diende te verklaren voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker.

2.2.20. Met zijn betoog maakt verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest niet aannemelijk.

Evenmin blijkt op het eerste zicht een schending van de artikelen 51/5 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3.2 en 17 van de Dublin III-Verordening, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel.

2.2.21. De door verzoeker aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat er geen ernstig middel werd aangevoerd volstaat om de onderhavige vordering af te wijzen. Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VANDAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VANDAMME

N. VERMANDER